

nemogoče, uspešno prodirati za njimi, med deževno dobo bode pa sibirski železnica pripeljala Rusom dovolj vojaštva. To Japonci vedo, zato sedaj tako hite s prodiranjem, da bi čim prej prišlo do kake odločilne bitke. Premikanje čet bo morda radi dežja ustavljeno za šest tednov. Japonci se umikajo iz že zasedenih gorskih prelazov nazaj. Ruski general Keller jim sledi. Japonci se boje, da bi jim pomnožene ruske čete ne odrezale zveze s Korejo. Druga poročila pa zopet pravijo, da se Japonci ne ozirajo veliko na deževje in da prodirajo proti Ljaojanu. Kuropatkin je pripravljen pričeti ondi bitko. Tako poroča v Novi York Emerson, ki pravi, da ima Kuropatkin 150.000 mož pešcev, 15.000 mož konjenikov in 350 topov.

Združeni Okujevi in Kurokijevi armadi, ki korakata okoli ruskih čet v Kaičovu, da jim pretrgate vezi z mandžursko armado ter zasesti sotesko Dalin, sta pustili ob progi majhne oddelke. Japonska glavna moč prodira proti soteski Dalin. Energičen napad ruskih prednjih čet in vspešna operacija generala Miščenska so pognale Japonce nazaj. V južni Mandžuriji ovira deževanje dovažanje živil. Japoncem, ki se s svojimi obležnimi topovi ne morejo nikamor ganiti, grozi radi tega zelo kritičen položaj.

General Kuropatkin brzojavlja carju Nikolaju: 28. junija je pričelo okoli Dasičaa in na cesti iz Dasičae proti Čiujanu močno deževati. Japonci prodirajo, četudi počasi, v raznih smereh proti našim vzhodnim in južnim prednjim četam. Na jugu smo opazili gibanje japonskih čet, ki korakajo od juga proti vzhodu, da se zvežejo s Kurokijevo armado. Na pozvedovanju proti soteski Dalin so opazile naše čete, da so se Japonci malo umaknili. Njihove prednje straže, ki so bile močne več stotnij, so se po kratkem boju umaknile. Iz Fenvančena poročajo, da so opazili, da japonske čete energično prodirajo proti Ufankuanu in soteski Liakolin.

Dogodki na morju.

Aleksejev je poslal carju poročilo portarturskega poveljnika o dogodkih na morju dne 28. junija: Napad japonski je bil odbit. Ruske torpedovke so zjutraj priplule iz luke ter se ustavile pri redi. Skoro nato so odplule proti jugu po poti, na kateri so bile japonske mine odstranjene. Ko so Rusi pri-

pluli 20 milj na jug, so opazili sovražno brodovje, obstoječe iz 21 ladij in 30 torpedovk. Vsled sovražnikove premoči se je rusko brodovje umaknilo in se zopet zasidralo ob redi. Japonci tega niso poizkušali preprečiti, pa tudi približali se niso. Nočni napad japonskih torpedovk so Rusi uspešno odbili. Ob obrežju so Rusi našli 12 torped, katere so Japonci izstrelili v veliki oddaljenosti. Najmanj dve japonski torpedovki sta se potopili. Drugo jutro so se ruske ladje vrnile v luko. Poročilo admirala Togo, da je Rusom potopil bojno ladjo oblike »Sebastopol«, ni resnično.

Šest ruskih torpedovk, ki so plule v luko Genzan, so oddale 200 strelcev, potopile neki parnik in vse ladje v luki. Nato so torpedovke plule zopet iz luke in se pred luko pridružile ondi čakajočim ruskim ladjam, nakar je rusko brodovje odplulo. Na poslopjih obstreljevanje ni napravilo veliko škode. Japonsko brodovje, ki je pozneje prišlo iskat rusko brodovje ter je zasledovalo, ni našlo Rusov nikjer več. »Berl. Tagbl.« poroča iz Šanghaja: Rusi so porabili popravljanje japonskih bojnih ladij za izlet proti Okišimi in so potopili 2 do 3 prevozne parnike ter streljali na utrdbe. Pred Port Arturjem Japonci baje nimajo nobenih velikih ladij več na razpolago. S prevoznim parnikom »Sadamaru« so se potopili bržkone veliki obležni topovi. Ker japonskih prevoznih parnikov ne spremljajo križarice, prevladuje mnenje, da je mnogo japonskih ladij v ladjedelnicah.

General Nogi potopljen.

Iz Vladivostoka se dodatno poroča, da general, ki je bil z ladjo »Sadamaru« potopljen, ni bil Ojama, ampak Nogi, poveljnik četrtega armadnega zbora japonskega. Na tej ladji so bili tudi težki topovi, namenjeni za obleganje Port Arturja.

Ruski listi poročajo iz Liaojana: Iz Port Arturja dohajajo jako vesela poročila, ki kažejo junaštvo našega brodovja. Portartursko brodovje se je spustilo na odprtem morju s sovražnikom v boj. O obleganju naše trdnjave se ne more govoriti, ker obleganja v resnici ni. Čete portarturske armade so oddaljene še od utrdbe 14 vrst. Neka japonska torpedovka je potopila parnik, na katerem je bil poslanik s to vestjo. Ta pa se je rešil na drug parnik, ki ga je privedel v Hajčov.

Vest, da je Port Artur od morske strani prost, se potrjuje. Tudi dovažajo še vedno živila v trdnjavo. Ko je poslanec odpotoval, pomorska bitka se ni bila končana.

Politični ogled.

Pruski Poljaki. Poljaki v Prusiji bijejo že desetletja hud boj za svoj obstanek. Pruska vlada jih hoče s silo ponemčiti. V zbornici so poljski poslanci s pomočjo katoliškega centra zopet odločno pobijali nov zakon, ki ga je pruska vlada predložila deželnemu zboru. Namen zakona je, da pruska vlada na vsak način omeji in, če mogoče, zatre poljski živelj. Protivna večina je ves čas med razpravo delala šum in neslane opazke nasproti govornikom, ki so dokazovali krivice novega krutega zakona. Ker je bila večina gotovz zmage, zato je s krikom skušala potolažiti svojo slabo vest. Čutila je dobro, da kuje proti Poljakom novo krivico, ki je v nasprotju s prusko ustavo. Najkrutejši je § 13., ki določa, da brez dovoljenja od vlade oče ne sme svojega posestva razdeliti med otroke, ne postaviti nove hiše in tudi razrušene ne popraviti. Ta določba meri naravnost proti Poljakom in je v jasnem nasprotju z ustavo, kakor so dokazovali poljski poslanca Dziembowski in Czarinski ter člana katoliškega centra dr. Bachem in Roeren. Toda vsi ugovori so bili bob ob steno, ker pruska vlada hoče s silo nemški živelj razširiti do ruske meje — čez poljske glave in grobove. Zakon je obveljal z 207 glasovi proti 105. Toda upajmo, da Poljaki preneso tudi ta udarec.

Dopisi.

Šmartno na Pohorju. (Grožen samomor. — Nova cesta. — Občinska deska.) Malokdaj se bere kaj iz našega Pohorja, pa se takrat nimamo kaj veselega poročati. V torek popoldne pred praznikom sv. Petra in Pavla gre, kakor po navadi, mežnar zvonit večernice v zvonik. Tu zapazi skozi lino, da leži za mrtvašnico, ki je kakih 40 korakov vzhodno od zvonika, raztegnjen človek, kakor bi spal. Hitro gre tja in vidi pred seboj — samomorilca. Bil je namreč mrliški ogleda in grobokop Jakob Pliberšek, po domače Groszov Jakec. Prizor

ubogega človeka!

Stari gospod župnik se ni mogel več vzdrževati.

»Proč od tod!« kričal je pisar.

»Odženite ga z vsemi drugimi vred!«

Berič in hlapci pripravili so se kmalu k delu. Med tem pa zaropota pred gradom kočija in se pripelje na dvorišče. V nji je sedel gospod v zlati generalski uniformi, poleg njega pa krasna mlada gospa v prekrasni obleki.

Na dvoru se je vse začudilo ob pogledu na ta prizor. Gospod pisar pa ni bil preveč presenečen. Priskočil je naglo h kočiji, na kateri je bil naslikan knežji znak in se globoko priklonil.

Od druge strani pa je planila h kočiji Katrica in ulovivši roko gospe, jela je s srce pretresujočim glasom prositi za milost svojemu očetu.

Gospa se je nagnila k nji in jo pogladila z roko po laseh.

»Kaj se je zgodilo?« jo je ogovorila.

Govorila je češki, samo da nekoliko s tujim naglasom, kar je bilo slišati tako milo in prijetno.

»Hočejo mi ubiti očeta!«

General je že skočil iz kočije in nato pomagal soprogi. Berič je med tem odganjal Katrico.

»Takovega upornika imamo tukaj! Hotel me je zadaviti!« govoril je naglo pisar. »Blagovolite, milost, s tem nikakor veliko vznemirjati se!«

»Imate li srce v telesu, gospod general, pomagajte temu nesrečnemu možu! Ni storil

nič drugega, nego hotel kot kristjan pokopati svojega umrlega očeta in ni mogel prenesti imena pasji rod. Vsaj je vendar on tudi človek! Vrh tega bil je cesarski vojak in tokrat v vojski v Hocenici pri Kolinu, obvaroval je smrti svojega polkovnika«, zavzel se je župnik za nesrečnega kmeta.

»Kaj praviš?« vzkliknil je general. Glas njegov bil je navdušen. »Ta le siromak je obvaroval v Hocenici cesarskega polkovnika?«

»Da, gospod general!« pojasnjuje župnik dalje. »In za to je bil povišan v desetnika in izpuščen domu.«

Naglih korakov pristopil je general k nesrečnemu. Ko ta zagleda gospoda, spoznal ga je kmalu. V očeh mu je zablisnila radost in iz ust mu je ušel vsklik: »Da, to je on! Vsemogočni Bog! Hvala tebi za pomoč!«

»Razvežite mu roke!«

»Milost, to je upornik! Hotel me je zadaviti!«

»Zapovem, razvežite mu roke!« kričnil je general, a nihče ni priskočil.

»Bog vam poplačaj to, gospod general«, rekel je župnik in sklenil roke.

»Milost, ta je podanik naše grajščine«, ugovarjal je pisar že zopet naduto.

»Ali te grajščine sem od danes jaz gospodar, razumiš ti pisarče? Tvoja milostljiva gospoda morala je to prodati. Ogoljufali in okradli ste jo vsi. Jaz sem jo sedaj kupil. Vas izženem sedaj vse! Oskrbnika sem že odpravil pri podpisovanju pogodbe pri gospodu grofu. Lucifer mu je gledal iz oči, ali iz tebe gleda pa sam satan! V jedni uri glej, da te ne bode več v gradu! Zahvali Bogu, da jaz

nimam tako trdo srce, nego vi tukajšni beriči! Ta le človek mi je v Hocenici rešil življenje, in to meni knezu Ilskemu. Tako, sedaj veš — izgini! In vi beriči ste bili njemu desna roka! Takoj za njim!«

Beriči so šli za pisarjem z dolgim nosom. Nobenemu tu ni bilo za smeh. Zapustiti gosposko službo, kjer niso nič delali, dobro živeli, po gosposko se imeli, pa — revno ljudstvo odirali.

Knez Ilsky bil je svojim podanikom dober gospod. Havla je imenoval za svojega oskrbnika. Tlako je znižal za polovico in novim uradnikom, ki jih je nastavil, zapovedal, naj z ljudstvom ravna pošteno in pravično.

Kmetje so dobrega kneza kar oboževali. Kako tudi ne? Pokazal je, da ima srce za ljudi in ne sodi jih kot — pse!

Nekega dne našel je Havel ob robu polja človeka, onemoglega od gladi. Kasljal je in bolešno zdihoval: »Imam nogo zlomljeno in slabo ozdravljeno. Od tukaj so me bili odgnali; dobil sem službo hiapca na bližnjem gradu. Tam so mi kmetje zlomili nogo — sedaj gladujem! Vlačim se okoli, ker šepavca ne vzame nihče v službo. Vsled tega me tudi povsod izženejo.«

Havel je spoznal bivšega beriča, svojega mučitelja; tudi ta ga je spoznal: »Havel, tvoje prerokovanje se je nad menoj izpolnilo!«

Držal je v roki kos od Havla mu podarjenega kruha ter krevsal dalje med ljudstvom po okraju. Živel je sedaj od usmiljenja onih, katere je prej tako neusmiljeno odiral.

je bil strašen. Z britvijo, ki je ležala na njegovi strani, prerezal si je prejšnji dan ob 5. uri popoldne, kakor sam sporoča v svojem testamentu — žile med lakti na obeh rokah. Mož, ki je bil nad 60 let star, je živel v domačem prepiru s svojo mačeho, ki je precej mlajša od njega. Zato se je tudi z bridkimi besedami spominja v svoji oporoki. — Pri ljudeh je bil sploh priljubljen zaradi svoje mirnosti; nikomur ni rekel žal besede. Občna sodba je ta, da je zapil svojo mladost — napravil je precej lepo dediščino — a na stare dni je obupal. To so naslednji pijančevanja mladine. Pa še nekaj drugega se tukaj opazi. Bil je rajni Jakec sin jako premožnih starišev, ki so bili tukaj najboljši krčmarji, kar jih kdo pozna, pa so malega sinčka jako razvadili, tako, da je komaj odrasel že obema delal veliko žalost. Toda neskončno pravični Bog ne pusti zaničevati svojih zapovedij. Ker rajni Jakec ni hotel spoštovati svojih starišev, izgubil je za plačilo najprvo mater, potem še očeta, zato pa dobil mačeho, radi katere je, kakor sam piše, šel v smrt. Bil je prebrisane glave in bi se lahko kaj več postal, kakor je bil, namreč: oglednik mesa, mrliški ogleda, grobokop in sel krajn. šol. sveta. Mi mu iz srca želimo, kar sam piše v svoji oporoki, katero je s klobukom, očali in uradnimi spisi vred pustil v mrtvašnici, naj bode neskončno usmiljeni Bog tudi njegov duši milostljiv.

Okrajna cesta iz Slov. Bistrice v Šmartno letos nekaj bolje napreduje, nego lansko leto. Trasirana je že skozi do vasi in menda bo tudi kje do septembra izročena običnemu prometu. Znamenito je to, da sta oba inženjerja in paznik trdi Nemci, ki komandirajo naše ljudi. Menda bi se bili dobili delavce iz »rajha«, ko bi ne bili vezani na pogodbo, da morajo jemati bojda le domače delavce. Res, da se nahajajo tudi pri nas nekateri, ki znajo nekaj nemških besed, pa se s temi pri Nemcih in nemškutarjih sladkajo, kateri jih v zahvalo zasmehujejo. Pamet! Zavest! Kje ste?! — Šmartinčani, vzbudite se že vendar enkrat iz narodne zaspanosti!

Občinska tabla se je dolgo časa vojskovala proti hudim viharjem, kateri tukaj razsajajo vzlasi po zimi. Pretekla zima pa je dotični hlood oropala njegovega, sicer ne posebno lepega okraska. Upamo, da bo županstvo kmalu oskrbelo drugo s samo slovenskim napisom!

Toča je po nekaterih krajih naše župnije naredila grozno škodo. Žito so morali pokositi. Tudi nekateri vinogradi so za par let vničeni. Stokla nam je tudi sadni mošt. Kjer je pa ni bilo, pa letina prav lepo kaže. — Bog nas varuj nesrečne smrti in treska ter hudega vremena!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Predavanje v Skokah. Še enkrat opozarjamo na velezanimivo predavanje g. prof. Majcena v Skokah, v nedeljo popoldne, dne 10. t. mes. Skoke so oddaljene kake pol ure peš od železniške postaje Hoče. Pot vodi skozi Rogozo. Najpripravneje je odpeljati se z vlakom, ki odhaja iz Maribora ob 2. uri in 34 minut. Po predavanju bo prosta zabava. Vrnitev v Maribor ob 7. uri in 25 minut zvečer. K obilni vdeležbi vabi »Slovensko zgodovinsko društvo«.

Politična shoda priredi »Sava«, katol. politično društvo za brežiški in sevniski okraj v nedeljo, 24. julija t. l. pri Sv. Antonu, politična občina Blanca pri Sevnici; v nedeljo, dne 31. julija t. l. pa v Dobovi pri Brezicah. Na obeh shodih bo poročal državni in deželni poslanec g. J. Žičkar.

Osebnosti. Profesor na občinski gimnaziji v Bregencu g. Franc München pride na drž. gimnazijo v Maribor, profesor na občinski gimnaziji v Bregencu Franc Schrempf pride na državno gimnazijo v Celje, profesor na učiteljski v Mariboru dr. Martin Wutte pride na državno gimnazijo v Celovec. Za pravega učitelja na drž. gimnaziji v Celju je imenovan dr. Rudolf Kroenig iz Melke, za začasnega učitelja na državni gimnaziji v Celju je imenovan V. Halusa. Torej sami nemški profesorji na gimnazijah, katere obiskujejo skoro samo slovenski dijaki. — Davčni oficijal Alfons Sorglechner je prestavljen iz Bruka ob Muri v Celje.

Kresovi na čast sv. Cirila in Metoda zaradi preheudega naliva niso bili tako polnoštevni kakor bi bili ob lepem vremenu. Vendar smo jih opazili iz Maribora kakih šest samo na Pohorju in nekaj tudi po Slovenskih goricah. Vsa čast vrlim prirediteljem, ki se tudi dežja niso ustrašili, da so počastili na tako krasen način spomin slovanskih blagovestnikov!

Cesarjeva zahvala. Vseslovenski mladeniški shod na Brezjah je preavtel. cesarju brzojavno izrazil zvestobo in udanost. Sinoči je preč. g. gen. vikarij Janez Flis prejel iz lila naslednjo brzojavko. Nj. c. in kr. apostolsko Veličanstvo je blagovolilo hvaležno vzeti na znanje pri slavnosti Marijinega jubileja na Brezjah izraženo zagotovilo neomahljive udanosti in zvestobe.

Iz Sv. Petra pri Mariboru se nam poroča: Že večkrat sem opazil pri naših ljudeh, ki pridejo iz mesta, da imajo »Štajerca« v rokah. Izvedel sem od njih, da ga dobijo v trgovini Murko v Melji. Ali misli trgovec Murko, da bodo ljudje rajši k njemu hodili, če »Štajerca« oddaja? Marsikateri je že rekel, da se takšne štacune ogiba, kjer »Štajerca« prodajajo! — Pri nas je bilo sadje jako polno tudi vinogradi so lepo kazali. V nedeljo popol. se je pa nad Sv. Petrom pri Mariboru pretrgal oblak, in je naredila voda in toča obilno škodo. Cesta v Melji je bila tako zasuta, da večji vozovi niso mogli voziti.

Iz Veržeja. V Veržeju je umrl na Alojzijevo tržaški sin Matija Horvat, ne pa M. Krepek, kakor smo zadnjič napačno poročali. Pogreba se je vdeležilo obilo občinstva.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Ob času birmovanja pri Sv. Jurju ob Ščavnici so blagovolili Njih milost prevzvišeni gospod knez in škof se vvrstiti med dobrotnike društva za zidanje nove farne cerkve z darom sto kron, za kateri velikodušni dar jim najsrčnejšo zahvalo izreka odbor.

Velika Nedelja. Prošlo nedeljo se je vršilo tu zborovanje slov. kat. polit. oruštva »Sloge« iz Ormoža. Udeležilo se ga je velikansko število mož in mladeničev iz calega ormoškega okraja. Sklenilo se je več važnih resolucij. Zaradi pomanjkanja prostora je moralo izostati za danes obširno poročilo o tem velevažnem shodu in je priobčimo prihodnjic.

Sv. Peter pri Radgoni. Dne 1. maja je bilo blagoslovljeno novo pokopališče. Prva je bila pokopana na njem vrla kmetica v Ščavnici, Alojzija Kocbek. Ravno mesec dni pozneje pa so položili vanj k večnemu počitku drugo Ščavničarko, Liziko Duh, sestro gdčne učiteljice Amalije Duh. Bodi obema rajnima po dolgi, hudi bolezni zemljica lahka! Z mestne župnije je bil prvi pokopan na peterskem novem pokopališču samomorilec Alojzij Hofar, ki si je pognal v noči 25. jun. na ulici kroglo v srce. Vzrok je nesrečna ljubezen. — Cerkveni stolp je dobil novo lično streho, katero je napravil znani kleparski mojster, domačin Janez Lančič. Dne 3. julija o priliki birme je zaplapolala na njej prvokrat slovenska zastava. Mil. škof Mihael sami pa so blagoslovili nov pozlačen k. i. z. zvonik; po lepem nagovoru mil. nadpastirja je vpričo njih in velike množice ljudstva spretno mojster križ z jabelkom vzdignil in

pritrnil vrh zvonika, raz katerega je še zadonelo par lepih zdravic, ki so se končavale s krepkimi »živio«-klici gledalcev.

Iz Črešnjevca pri Slov. Bistrici. Slavno je zmagala — slovensko narodna stranka na Črešnjevcu pri Slov. Bistrici dne 27. jun. t. l. pri občinskih volitvah v vseh treh razredih. »Štajerčeva« stranka pa je propala in poražena je s svojim voditeljem L. Kresnikom, znanim propalim nemškutariskim kandidatom. — V prihodnji občinski odbor pridejo sami zavedni narodnjaki — in zanesljivi katoliški možje. Veselje je nepopisljivo. Omeniti moram, da je znanega voditelja »Štajerčeve« stranke na Črešnjevcu zapustilo skoraj vse; da niso prišli volit iz občine Vrhloge, bil bi še kot odbornik propal. Domači pa ga več ne marajo. To je značilno. Može, ki bodo sedeli tri leta v prihodnjem občinskem odboru so izvoljeni: I. razred: Franc Brumec (Kajzer), Štefan Repnik, Gregor Koren, Franc Brumec (Petriček); II. razred: Simon Pušnik, Matevž Sovšak (Tizel), Janez Kmetec, Blaž Lah (po žrebu odločen) in v III. razred: Jožef Lah, Lovrenc Unužek, Janez Hajdnik, Ludwig Kresnik, torej samo še dva od »Štajerčeve« stranke sedita v novem odboru — »Štajerc« je sojen. Pomenljivo je, da so se že pred enim letom vršile občinske volitve za občino Črešnjevec, a Kresniku ni bilo prav in njegovi stranki, da je nekaj narodnih odbornikov prišlo v odbor. Vložila je Kresnikova stranka priziv — in zdaj se je katoliško narodna stranka še bolj zjednila in organizirala. Zmaga je še sijajnejša — izpadla za katoliško narodno stranko. Živijo! Izvedeli smo, da je tudi slovenjebistriški Stiger, ki je obogatel od slovenskih grošev, pisal v zvezi s Kresnikom in moledoval ces. kr. južno železnico, da pošlje k občinski volitvi svojega zastopnika na volišče. Toda ta želja se jima ni izpolnila. Veselje je nepopisljivo. Živel slovenski in zavedni narodni katoliški možje! To je najboljši odgovor na one napade, s katerimi vas »Štajerc« ob vsaki priliki obsiplje in zasmehuje zavoljo vaše zavedne narodnosti. Kresnika so zapustili tudi Leskovčani in Starolozani, izvolili so svoje zastopnike in tudi pridrli. Da bi se tudi še drugim v glavi zdanilo. Dan 27. junij ostane v vednem spominu!

Iz marenberškega okraja. Vkljub neugodnemu dežavnemu vremenu se je v Vuhredu na predvečer godu slov. apostolov sv. Cirila in Metoda na prijaznem griču, kjer je pozidana kapelica sv. Florijana, zažgal veličasten kres, na katerega so se ljudje opozorili z nekaterimi streli iz možnarjev. Zažiganje kresa ravno na tem griču je prav pomenljivo, ker so lansko leto, ko je Zemljakovo posestvo še bilo lastnina marenberškega usnjara, posilinemski heilovci ondi zakurili in obhajali »Sonnenwendfeuer«, letos pa je posestvo postalo lastnina slavnoznane narodne rodbine. Pahernik. Pričakovati je torej, da se v tem okraju bolj in bolj razvije narodna zavest, katero so, kakor znano, z vso silo skušali zatreti marenberški posilinemci in pročodrimovci. Saj je še gotovo marsikomu v spominu, da so celo v deželnem zboru štajerskem zagnali krik zoper slovenske zavode v Marenbergu, tako da je okrožno sodišče poslalo iz Maribora dr. Torgglerja in cenilne može v Marenberg, naj bi se zaprla trgovina in porušila posojilnica, pa se ni dalo, ker ni bilo nikakega tehtnega vzroka k temu, ampak je to le bila želja pročodrimskih junakov in pristašev »Slov. Naroda« in »Štajerca«. Sedajnemu načelnstvu posojilnice se je posrečilo s pomočjo spretnega revizorja zadružne »Zveze« v Ljubljani narodne zavode tako vrediti, da je od pok. notarja Kocbeka kupljeno hišo dalo v najem narodnemu podvzetnemu trgovcu, hišo pri »Stari pošti«, kjer ima posojilnica uradno izbo, je pa v najem vzel gostilničar, ki se je semkaj preselil od Sv. Lovrenca nad Mariborom. Tudi nekdanjega konsumnega društva podružnica v R. bnici je prodana narodnemu trgovcu, ki je obenem v najem vzel Tandler-